

AQUESTS DIES ESTÀ passant una cosa ben curiosa: un altre cop ens dediquem a parlar dels bascos a tort i a dret, a elucubrar sobre què hem de fer amb la problemàtica etarra, amb les relacions d'ETA amb l'Estat (és curiós que ningú no parli de la incompetència dolosa dels serveis secrets espanyols en tot l'afer), a tractar del que ha de fer el president d'Espanya i del que ha de fer l'oposició. De cop i volta, una altra vegada, Catalunya desapareix. Sabem de la seva existència subsidiària a través de la visita del president de la Generalitat al Palau de La Moncloa, el resultat de la qual no ha estat explicat del tot perquè més aviat sembla que no n'hi va haver cap, de resultat. Zapatero i els seus, això de Catalunya, ja s'ho han tret de sobre, i, segons moltes fonts, gran part de la conversa va girar al voltant de com fixar un camí de tranquil·litat i de no-conflicte. Tristíssim. Sigui, doncs, per alliberar-me d'aquest to tan baix, tan ridículament baix, sigui per recuperar un punt de transcendència, m'he permès reflexionar una mica sobre la catalanitat, del que vol dir fer de català, avui que ja només som notícia si s'esdevé algun assassinat truculent o si colloquem un projecte de cantant a la final d'OT.

La catalanitat és un do. Un do esdevingut tria, i una tria esdevinguda do, segons el cas. Nosaltres

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

De la catalanitat

— píndoles —

«La **CATALANITAT** és una tasca. Una tasca que correspon a tots i **CADASCUN** de nosaltres, **PERSONES** individuals i **INSTITUCIONS** públiques i privades del país»

som el que som perquè hem nascut, crescut, vingut, aquí; perquè ens hem fet aquí i perquè ens hem fet d'aquí. És un do que no ens pot deixar indiferents, perquè no és el mateix ser català que ser espanyol, que ser noruec o que ser cantonès. Cadascuna d'aquestes nacionalitats aporta alguna cosa a l'ecosistema humà. Cadascuna d'aquestes cultures, diferents totes elles, aporta variació i riquesa al món, i com a conseqüència han de ser valorades, protegides i potenciades. Això em porta al segon punt: la catalanitat és una

tasca. Una tasca que correspon a tots i cadascun de nosaltres, persones individuals i institucions públiques i privades del país. Una tasca diària de construcció i de consolidació de comunitat. Una tasca històrica, que mira endavant a partir del que hem estat, no per fixar una fotografia, sinó per arrelar-nos i enriquir el do de què parlava més amunt. També una tasca social, una tasca col·lectiva en el sentit que tothom s'hi ha de voler implicar pel bé de tothom. I, és clar, una tasca política, potser en aquests moments la més ina-

«La catalanitat és, finalment, un **ALLIBERAMENT** respecte de la **DISSOLUCIÓ** forçada en una altra **NACIÓ**. Una nació o unes nacions contra les quals no tenim res, però que no són les **NOSTRES**»

— píndoles —

cabada, la menys definida des del punt de vista del pla d'acció en vista de la confusió generalitzada. Penso que el catalanisme és molt més que el dels partits polítics catalans. El catalanisme és una tasca que té forma de corrent de fons i que ha de redefinir l'estratègia d'acció.

La catalanitat és una exigència. Una exigència també personal i col·lectiva, una exigència en forma de compromís pels qui penssem que la nació té el dret d'auto-determinar-se. Perquè no hi ha cap altra col·lectivitat nacional que no

sigui la nostra que tingui el dret de decidir per nosaltres el que volem ser. Aquesta no és una exigència desarrelada; és una exigència que neix i que creix en el nostre compromís. Una exigència arrelada en un compromís democràtic, cívic i moral que es fa als Països Catalans i que es projecta al món. Una exigència política que s'ha d'alliberar d'una manera estreta de veure l'acció política nacional, massa marcada pel conjunturalisme i per un perillós sentiment d'inevitabilitat històrica que ens porta directament a la definitiva implicació amb Espanya. La catalanitat és, finalment, un alliberament. Un alliberament respecte de la dissolució forçada en una altra nació, sigui quina sigui. Una nació o unes nacions contra les quals no tenim res, però que no són les nostres. Unes nacions amb les quals podem fer moltes coses si hi tractem en peu d'igualtat, però sota les quals sucumbirem si al final optem per acotar definitivament el cap. Un alliberament també personal, perquè com a catalans conscients, com a membres conscients d'una nació de trajectòria llarga, projectada cap al futur, som capaços d'aportar a qualsevol col·lectiu humà la nostra autenticitat, el ser de debò, la nostra manera de veure el món.